

PANU:

PAIMEN, PIIKA JA EMÄNTÄ

Aurinko paistoi idästä päin, kun Hailuoto laski laituriin. Ruiskuhuoneen rannassa seisoi tavanomainen vastaanottajien joukko, toripollilisi, ainakin yksi Lidströmin pojista, Kanervan mummu ja muita kalakauppiaita ja torimujijia ja Wittenbergin Vänne. Wittenperin pojathan kaikki tunsivat tai päinvastoin. Suomensivat sitten nimensä Virhoksi, mutta olivat sitä ennen ja sen jälkeen sellaisia, etteivät jääneet vastausta paitti. Vänne-vainaa ei ollut ainakaan huonompi nuorempiaan. Hailuodon kannelta joku kysyi, että "okko nä' töihin menossa?" Mihin Vänne, leveää rintaansa röhlistäen: "Menen toimeeni." Hänen työ(?)paikkansa oli Ranta-Lumperilla (Lundberg) vai oiskohan jo silloin ollut Teräs.

Tällä ei nyt oikeastaan ole mitään tekemistä seuraavan kanssa, mutta jollainhan pakina pitää aloittaa. Juhannuksen alla kysyi uusi naapuri, josko minulla on kesämökki. Vedin sisään alas valahtanutta palleani ja vastasin, että minulla on talo. Väärä vaatimattomuus on mielestäni väärää vaatimattomuutta. Eihän tämä tietenkään mikään linna ole, mutta omassa sarjassani vääritelisin samalla tavalla kuin Kekkonen omassaan, jos Kultarannasta palatessaan sanoisi pääministerille, että Sylvi jäi mökille.

Unen läpi kantautui tuttu ääni: "Täällä sitä vain maataan." Vai sanoikohan tuo tuon kainuu-

laisittain? Emäntä siinä puhutelli omaansa, joka yömyöhällä oli tullut kaupungin melusta ja pölystä, raskaan työn raadannasta ja hyvin ansaitsi aamutorkut. Yli myrskyävän meren oli prutkuttanut ja kalkan hyvän lopuksi joutunut ankkuroimaan muutaman kymmenmetrisen päähän rannasta ja ilkosen alastomana vaatteet ja laukut pään päällä kuin mustilla kantajilla Afrikan kuvissa kahlaamaan kotirantaansa, kun ei paimen, piika eikä edes emäntä ollut suostunut mokomassa mylläkässä soutamaan tykö.

Pitihän siihen havahtua, ja mikä oli havahtuessa, kun emännän äänessä kehersi aurinko ja sointui kesätuuli. Emäntä kertoi olleensa ylhäällä jo tunnin. Sanoi, että kun hän yömaksissaan ilmestyi keittiöön, niin jo tuli piialle, joka sekir, oli maksissa, kiire, ja se rupesi heti keittämään kahvia. Keittiin kanssa, sillä välin kun kävi — emäntä nimittäin — pesemässä kissa vieköön silmässä rantavedessä, jota sinä aamuna eivät huuhdelleet tunnetut saastevedet made in Oulu. Kun kahvi oli keitetty, otti emäntä kuppinsa ja etsiytyi tutulle paikalle verannan siihen nurkkaukseen, missä pelaku kukkii. Siihen paistaa aurinko juuri siihen aikaan. Kesä oli sillä kohdalla sillä hetkellä ja linnut lauloivat eli soittivat sotasäveliään: äläk, tuu' minun aluevesilleni.

Minne lie piika hävinnyt, kun kuitenkin juuri emännän kohta

piti käydä pari sankollista kaivo-vettä, jota isäntä kuljettaa kaupunkilinkin, koska ei väliä huuperista eikä muista väkevästä tisa-laamattomista. Meidän kaivo-onkin ihan vieressä, mitähän olisi toista sataa metriä, ei ole tullut tarkkaan mitatuksi, vaikka onhan siellä pitänyt silloin tällöin vuosikymmenien aikana käydä. Se on juuri sopivan matkan takana meidän ja isonnaapurin välillä. Tekee hyvää jalotella. välillä, emännänkin, silloin kun ei se piika (!) eikä isäntä kerkiä. Merivedet oli emäntä tietysti tuonut tullessaan jo palatessaan niitä kauniita silmiään pesemästä. Rantaan ei ole sataakaan metriä, kaukana siiltä. Mennessä on myötämäki, palatessa tietysti vastainen, mutta vähemmän vain läikkyä, vastamässä. Ne on semmosia mukavia hommia; maalla. Jos emännän pitää pienen pientä kasvijamaatansa kastella tai kukkapenkkeään tai pihamaata, kun on saanut päähänsä, että meidänkin karu maamme voisi muuttua nurmikoksi, niin eekin on ihan hänen omassa vallassaan. Olen kyllä koettanut sanoa, että kokemukseni mukaan touhu on turha; koska sitten aina kuitenkin heti sataa.

Täällä on kaikki niin helppoa. Ei tarvitse pelätä, että silitysrauta jää "päälle" tai sähkölevy, kun ei ole sähköä. Tänä kesänä minulla on tavallista parempi omatunto (niin herkkä kuin se muuten onkin) sen jälkeen, kun omin käsin totesin, kuinka hyvät puut me olemme sinne "mökille" hankkineet. Taisin jo kerran niitä kehaistakin. Rutukuivia vanhoja seinähirsisiä mukaviksi pökköloiksi pätkittyinä. Ne halkeilevat ihan itsestään, kun vain vie kirveen tarpeeksi lähelle. Niitä oli oikein riemu halkoa. Uskon, että emäntä nauttii siitä hqmasta yhtä paljon kuin minäkin, enkä näin ollen aivan vähässä raski hänen kesäiljoaan pilata.

Kesä kesää kutakin.